CURRER BELLOVÁ:

SIROTEK LOWOODSKÝ

DÍL DRUHÝ — PŘELOŽIL DR. KAREL FUNK

"Drahá paní Reedová," pravila jsem, podávajíc jí žádaný doušek, "nemyslete již o všem tom, pusťte to ze své mysli. Promiňte mi moji vášnivou řeč, já byla tenkrát dítětem; osm, devět let minulo od toho dne."

Nevšímala si ničeho, co jsem říkala, ale když okusila vodu a nabrala dechu, pokračovala takto:

"Říkám ti, že jsem toho nemohla zapomenout a usmyslila jsem si pomstu, neboť, abys byla přijata za vlastní od strýce a obdržela postavení lehké a pohodlné, to jsem nemohla snésti. Psala jsem mu; pravila jsem, že lituji jeho rozhodnutí, ale že Johana Eyreova je mrtva, že zemřela na tyfovou horečku v Lowoodu. Nyní jednej, jak chceš. Píš a popři mé sdělení — odhal mou šalbu, jak za dobré uznáš. Ty jsi se narodila za tím účelem, aby mne trápila, moje poslední chvíle je zkalena vzpomínkou na skutek, jehož se dopustit nikdy bych se nepokusila, kdyby tebe nebylo."

"Dáte-li se přemluvit, abyste již na to nemyslila, teto, a budete-li jednati se mnou laskavě a prominete-li —"

"Máš velmi zlou povahu," — pravila, "a do dnes je mi nemožno jí rozumnět. Jak jsi mohla být devět let trpěliva a spokojena s každým jednáním vůči sobě, v desátém roce však vybuchnouti tak ohnivě a násilně, to nikdy nepochopím."

"Moje povaha není tak zlá, jak myslíte, jsem vášnivá, ale nikterak mstivá. Častokráte, jako malé dítě, bývala bych ráda milovala vás, kdybyste mně dovolila, a nyní přeji si vážně smířiti se s vámi; dejte mi polibek, tetičko."

Přiblížila jsem své líce k jejím rtům, nechtěla se jich dotknouti. Pravila, že sklánění se přes lože jí obtěžuje a opět žádala vody. Když jsem ji ukládala — neboť zdvihla jsem ji a podpírala ramenem, dokud pila — položila jsem svou ruku na její ruku jak led studenou a vlhkou: vetché prsty šubly sebou před mým dotekem, lesknavé oči štítily se mého pohledu.

"Milujte mne tedy nebo nenáviďte, jak libo," pravila jsem posléze, "máte moje úplné a dobrovolné prominutí: proste nyní Boha za odpuštění a buďte s pokojem."

Ubohá trpící žena! Teď bylo pro ni pozdě pokusiti se o změnu jejího smýšlení o mně, za živa mne vždy nenáviděla — umírajíc, musí mne také nenáviděti.

Nyní vstoupila opatrovnice a za ní Bětuška. Meškala jsem ještě o hodinu déle, doufajíc uzříti nějakou známku přátelství, ale neukázala jediné. Upadla rychle v bezvědomí, a již nepřišla k sobě; ve dvanáct hodin v noci zesnula. Nebyla jsem přítomna, abych jí oči zatlačila, ani žádná z jejích dcer. Přišly nám říci ráno, že je po všem. Tou dobou ji strojily. Eliška a já šly jsme se podívat na ni: Jiřina, která vypukla v hlasitý pláč, řekla, že si netroufá. Tady byla položena kdysi mohutná, nyní ztuhlá a klidná postava Sáry Reedové; její kamenné oko bylo zakryto chladným víčkem, její čelo a silné rysy svědčily dosud o její neuprositelné duši. Zvláštním a vážným předmětem byla mi ta mrtvola. Hleděla jsem na ni zasmušile i bolestně; nic měkkého, nic lahodného, nic milosrdného, ani útěšného ani podmaňujícího pro mne v ní nebylo, jenom řezavá úzkost z jejích strastí — nikoli mého utrpení a temná tucha o strašlivosti smrti za takových okolností plnila mou duši.

Eliška prohlédla si svou rodičku klidně. Po pomlčce několika minut podotkla:

"Se svou tělesnou soustavou mohla se dočkati velmi vysokého věku, její žití bylo zkráceno zármutkem." A pak ústa její škubla sebou na okamžik; když to přečla, obrátila se a odešla z pokoje a já též. Žádná z nás neuronila slzy.

Kapitola XXII.

Pan Rochester dal mi dovolenou pouze na týden, ale měsíc uplynul, než jsem opustila Gateshead. Chtěla jsem odejeti bezprostředně po pohřbu, ale Jiřina prosila mne, abych sečkala, až bude moci odebrati se do Londýna, kamž byla konečně pozvána od svého strýce pana Gibsona, který přijel, aby řídil pochování své sestry a urovnal rodinné záležitosti. Jiřina pravila, že se hrozí ostat samotna s Eliškou; od ní neměla ani soucitu ve svém opuštění, ani podpory ve svých obavách, ani pomoci ve svých přípravách, proto vyhověla jsem jejímu slabomyslnému bědování a sobeckému naříkání dle možnosti, a co jsem mohla, šila jsem pro ni a skládala jí šaty do vaku. Pravda, že ona za mé práce jen lenošila; pomyslila jsem si: "Kdyby vám a mně bylo určeno ustavičně žíti pospolu, sestřenko, začaly bychom pracovat na jiném základě. Já bych se krotce nepoddala, abych byla jen shovívavou, přikázala bych vám kus práce a donutila bych vás ji vykonat a nebo by ostala nevykonána; také bych naléhala na to, abyste zadržela ve svých prsou to stálé odoneupřímné naříkání. Jen proto, že naše spojení je náhodou velice krátké a že přichází ve zvláště smuteční době, jsem tak trpěliva a snášeliva vůči vám."

Posléze Jiřina odjela, ale nyní žádala mne zase Eliška, abych tu pobyla ještě týden. Její plány vyžadují prý veškeren její čas a pozornost, pravila; hotovila se odejet do nějaké neznámé končiny a celý den meškala ve svém vlastním pokoji, majíc dvéře zevnitř zastrčeny, naplňujíc kufry, vyprazdňujíc zásuvky, pálíc veškery své písemnosti a neudržujíc spojení s nikým. Přála si, abych dávala pozor po domě, bych přijímala návštěvy a zodpovídala listy soustrastné.

Jednoho rána řekla mi, že jsem všeho sproštěna. "A," dodala, "jsem vám díky zavázána za vaše cenné služby a šetrné chování! Je jistý rozdíl mezi žitím s takovou osobou jako vy a s Jiřinou, vy konáte svůj úkol životní a nejste nikomu na obtíž. Zítra," pokračovala, "vydám se na pevninu. Vezmu si byt v jistém útulku blízko Lille — klášterem byste ho nazvala, tam budu mít ticho a nebudu obtěžována. Na nějaký čas věnuji se zkoumání učení římsko-katolického a bedlivému studiu jeho soustavy. Shledám-li, jak napolo tuším, že je vypočítáno na zajištění pořádného života a konání veškerých povinností, přistoupím k víře katolické a nejspíš přijmu závoj jeptišky."

Nevyslovila jsem ani úžas nad tímto rozhodnutím, ani neučinila jsem pokus, ji od toho zradit. — "To povolání je pro vás velice vhodno," pomyslila jsem si, "a může vám mnoho prospěti."

Když jsme se loučily, pravila: "S bohem, sestřenko, Johano Eyrova, mějte se dobře, vy máte trochu citu."

Já odpověděla: "Vy také nejste bez citu, sestřenko Eliško, ale co ho máte, to, tuším, za rok bude za živa zazděno ve francouzském klášteře. Ale není to má věc, a když se vám takový život líbí, nemám nic proti tomu."

"Máte pravdu," pravila, a s těmito slovy rozešly jsme se každá jinam. Jelikož nebudu již míti příležitost dáti zprávu o ní, ani o její sestře, musím dřív zmíniti se zde o tom, že Jiřina vstoupila v prospěšný sňatek s bohatým vyžilým světákem a že Eliška skutečně přijala řeholní závoj a jest tou dobou představenou kláštera, kde strávila dobu noviciátu a kterému věnovala své jmění.

Jak bývá lidem, když se vracejí domů po dlouhé či krátké nepřítomnosti, nevím, nikdy jsem nezkusila toho pocitu. Věděla jsem, když jsem byla dítětem, co to jest vrátit se do Gatesheadu po dlouhé procházce, abych byla plísněna za to, že vypadám mrzutě nebo zasmušile, a později poznala jsem týž trest, když jsem se vracela z kostela do Lowood, toužíc po hojné stravě a dobrém teple, avšak nemohou dostati ani jedno ani druhé. Žádný z těchto návratů nebýval tuze příjemný ani žádoucí, žádný magnet nepřitahoval mne tehdy k určitému bodu, a jeho síla přitažlivá nerostla tím, že jsem se mu blížila. Návrat do Thornfieldu měla jsem ještě před sebou.

Má cesta zdála se mi velice zdlouhavou — nesmírně zdlouhavou; osmdesát kilometrů urazila jsem prvního dne, noc strávila jsem v hostinci, padesát kilometrů urazila jsem zase příštího dne. Během prvních dvanácti hodin vzpomínala jsem na paní Reedovou v jejích posledních chvílích, viděla jsem její znetvořenou a hubenou tvář a slyšela její podivně změněný hlas. Dumala jsem o pohřebním dnu, o rakvi, o povozu, o smutném průvodu nájemců a služebníků — malý byl počet příbuzných — o zející hrobce a tichém chrámu. Na to vzpomínala jsem Elišky a Jiřiny; viděla jsem jednu obskakovanou v plesové síni, druhou uvězněnou v klášterní jizbě, a uvažovala jsem a rozebírala jednotlivé zvláštnosti jejich osob a povah. Večerní příjezd do velkého města — rozptýlil tyto myšlénky, noc dala jim jiný obrat; ulehnuvši na cestovatelské lůžko místo vzpomínkám oddala jsem se uvažování o budoucnosti.

Vracela jsem se do Thornfieldu, ale jak dlouho tam pobudu? Ne dlouho, tím byla jsem jista. Dostala jsem dopis od paní Fairfaxové; sdělovala mi, že za mé nepřítomnosti společnost ze zámku se rozešla, pan Rochester odejel do Londýna před třemi týdny, ale čekalo se, že se vrátí za čtrnáct dní. Paní Fairfaxová domnívala se, že odejel učiniti přípravy na svou svatbu, ježto mluvil o koupi nového kočáru, pravila, že jeho myšlénka, vzíti si slečnu Ingramovou, zdá se jí podivnou, ale podle toho, co všichni říkali a i co sama viděla, nemohla již pochybovati, že událost ta brzy se stane. "Byla byste velice nedůvěřiva, kdybyste o tom pochybovala," myslila jsem si při tom. "Já o tom nepochybuji."

Následovala otázka: "Kam mám jít já?" Zdálo se mi o slečně Ingramové celou noc; v živém ranním snu spatřila jsem ji zavírati Thornfieldské brány přede mnou a vyháněti mne na silnici, a pan Rochester díval se na to se založenýma rukama — usmívaje se posměšně, jak se zdálo na mne i na ni.

Neoznámila jsem paní Fairfaxové přesnou dobu svého návratu, neboť nechtěla jsem, aby povoz nebo kočár čekal na mne v Milleotu. Umínila jsem si klidně samotna ujíti tu vzdálenost, a velmi tiše, zanechavši svůj vak v péči podomkově, vyklouzla jsem z hostince "u Jiřího" okolo šesté hodiny červnového večera a dala se starou cestou do Thornfieldu, cestou, která táhla se většinou mezi poli a byla nyní málo navštívena.

Nebyl to jasný ani krásný letní večer, ač bylo pěkně a teplo; senaři pracovali podél cesty, a obloha, ač nikterak bez mraků, slibovala přece hezké počasí do budoucnosti; její modro — pokud bylo lze vidět — bylo jemné a mírné a vysoko vznášely se tenké pruhy oblaků. Také západ byl teplý, žádné mračné páry nechladily ho — zdálo se, jako by na něm oheň plál, jako by oběť zápalná hořela za jeho záclonou mramorového oparu a z jejích mezer vyzařovala zlatá červeň.

Byla jsem ráda, že se cesta krátila přede mnou, tak ráda, že jednou stanula jsem a tázala se, co ta moje radost znamená, a připomenula jsem svému rozumu, že nekráčím do žádného domova, ani do stálého bydliště anch místa, kde veselí přátelé mne vyhlížejí a čekají mého příchodu. "Paní Fairfaxová s úsměvem tě klidně přivítá, to jista," pravila jsem, "a Adélka zatleská rukama a vyskočí ti vstříc, ale ty dobře víš, že myslíš na někoho jiného než na ně, a ten že nemyslí na tebe."

Však co je tak umíněného, jako mládí? Co tak slepého, jako nezkušenost? Tyto tvrdily, že je dost velkým potěšením, míti výsadu opětného shledání s panem Rochestrem, byť by se na mne třeba ani nepodíval, a ony dodaly — "Spěš! spěš! ať jsi u něho, dokud můžeš, ale ještě nejvýše několik dní nebo týdnů a rozejdeš se s ním na vždy!" A pak zardousila jsem nově vzniklou úzkost — trapnou myšlénku, kterou jsem proti svému přesvědčení nemohla přijmout za svou — a spěchala jsem dál.

Také na Thornfieldských lukách pracovalo se na seně, anebo vlastně dělníci právě odcházeli z díla a vraceli se domů s hráběmi na ramenou právě v té chvíli, co já docházela k domu. Měla jsem ještě asi dvě pole přejíti a pak překročiti silnici a již jsem u vrat. Jak plny růží jsou křoviny! Ale nemám kdy utrhnout nějakou; chci býti doma. Minula jsem vysoký šípek, vyhánějící listnaté a květnaté větve přes pěšinu; vidím úzký plot s kamennými stupni, a vidím dále — pana Rochestra sedět tam s knihou a tužkou v ruce, an cosi píše.

Nu, on přece není duch, ale přece každý čiv, který mám, je rozechvěn, na okamžik ztrácím vládu nad sebou. Co to znamená? Nemyslela jsem si, že bych se tak třásla při jeho spatření, nebo že bych ztratila řeč aneb vládu pohybu v jeho přítomnosti. Půjdu zpět, jakmile se budu moci hnout, nemusím přece jednati tak zpozdile. Znám ještě jednu cestu do zámku. Však nebylo by mi to prospělo, i kdybych byla znala dvacet cest, neboť pan Rochester mne uhlídal.

"Hej!" volá a zdvihá knihu i tužku. "Tady jste! Pojďte sem, libo-li."

Tuším, že jdu dál, ale jakým způsobem, nevím, sotva jsouc si vědoma pohybu — dbajíc jen o to, abych vypadala klidně a především ovládala škubání svalů ve tváři — které, jak cítím, mohutně se vzpírají mé vůli a zápasí vyjádřiti to, co jsem si umínila zatajit. Však mám závoj — jen s ním dolů, přece mohu učinit ještě něco, bych se chovala se slušnou sebevládou.

"A tohle je Johana Eyrova? Přicházíte z Milleotu a pěšky? Ano — to je jeden z vašich koňsků, neposlat pro kočár a nepřijet s rachotem po silnici a vozové cestě, jako obyčejná žena, nýbrž vkrásti se do sousedství svého domova zároveň se soumrakem, zrovna jako byste byla snem anebo stínem. Co, u čerta, jste dělala tenhle poslední měsíc?"

"V pravdě vaše to odpověď! Dobří andělé chraňte mne, ona přichází z jiného světa — ze vlasti lidí, kteří jsou mrtví a povídá mi to, když mne potká samotného zde v dumání! Být tak smělým, dotkl bych se vás, abych se přesvědčil, jste-li skutečnosti či stínem, vy diblíku! — ale to bych brzo popadl i modrou ohnivou bludičku nad močálem! Nevěrnice!" dodal, odmlčel se na chvilku. "Být ode mne pryč celý měsíc a nadobro mne zapomenout, na mou duši!"

Věděla jsem, že schůzka s mým pánem bude zase roztomilá, ačkoliv rušila ji obava, že brzo bude muset přestat býti mým pánem, vědomí, že nejsem mu ničím, ale vlbyeky bylo u pana Rochestra (aspoň jsem myslila) tolik moci oblažovati jiné, že ochutnati jen drobty, které roztrousil toulavým a cizím ptákům, jako byla já, značilo hodovati skvěle. Jeho poslední slova byla balsámem, neboť tajila v sobě mysl, jako by mu něco záleželo na tom, jestli jsem naň zapomněla nebo ne. A vyslovil se o Thornfieldu jako o mém domově — kéž by to byl domov můj!

Neodešel od plůtku a mně se ani nechtělo jíti dál. Brzo jsem se ho tázala, nebyl-li v Londýně.

"Ano, tuším, že jste to vypátrala svým kouzelným zrakem."

"Paní Fairfaxová sdělila mi to dopisem."

"A oznámila vám, proč jsem tam jel?"

"Ó, ano, pane! Všichni lidé věděli, proč tam jedete."

"Musíte se podívat na ten kočár, Johano, a řeknete mi, budeli se podle vašeho mínění přesně hodit pro paní Rochestrovou, a zdali ona bude vypadati jako královna Boadicea, opírajíc se o jeho nachové podušky. Přál bych si, Johano, abych se jí trochu lépe vyrovnal svým zevnějškem.— Recte mi nyní, čarovná jak jste — nemůžete mi dát nějaké kouzlo nebo čarovný nápoj nebo něco takového, abych se stal hezkým mužem?"

"To by bylo nad sílu kouzel, pane," a v myšlénkách jsem dodala:: "Milující zrak je veškerým kouzlem potřebným, takovému jste dost hezký, anebo vlastně vaše vážnost má moc silnější krásy."

(Pokračování.)

50,000 KNĚH
ZDARMA MUŽŮM.
Ma Cenu $10.00 Pro Každého Postiženého Muže.

Pak-liže trpíte kteroukoliv nemocí mužům tak vlastní, tedy Vás žádáme, byste si dopsali o jednu z těchto obdivuhodných knih. V té se jednoduchým a srozumelelným spůsobem píše, jak každý muž, trpící otravu krve, životní slabostí, povšechnou ztrátou síly, rheumatismem, nemocemi ústrojí, žaludku, jater, ledvin aneb nemocí měchýře, může býti trvale vyléčen ve svém vlastním domově. Jste-li zklaman a znaven peněžitými obětmi, tu tato "Zdarma Kniha Mužům" bude míti pro Vás ceny sta dollarů. Poví Vám proč trpíte a jak můžete opětně nabýti stalého a trvalého zdraví. Tisíce mužům vraceno bylo dokonalé zdraví síla a mužnost za pomoci této cenné knihy. Jest to skladiště vědomostí a obsahuje práve to co každý muž věděti má. Pamatujte že táto kniha jest naprosto zdarma. My zaplatíme poštovné. Oddělte tento "ZDARMA KUPÓN" a zašlete nám ho dnes a my Vám zašleme jeden výtisk této cenné knihy úplně vyplacené.

ZAŠLETE DNES TENTO KUPÓN NA KNIHU ZDARMA.

DR. JOS. LISTER & CO., B. 706 Northwestern Bldg., 22 Fifth Ave., Chicago.
Pánové:—Zajímám se o Vaší nabídku, "Knihu zdarma" a tešilo by mne, kdybyste mi ihned jeden výtisk zaslali.

Jméno.....
Pošta..... Stát.....

NOVÉ OBOUSTRANNÉ TALÍŘOVÉ ČESKÉ RECORDY,

zpívané panem B. Ptákem, členem Národního divadla v Praze.
—Cena 75c.

Vzpomínka, valčík.
U hrobu matičky.
Ach, což bych já šporoval.
Lístečku dubový.
Kde domov můj?
Svěť měsíčku.
Vstávej, má panenko.
U okénka jsem já stával.

Následující recordy jsou hrané Princess Military Band:
Vy hvězdičky, pochod.
Už je malá chvilka do dne, pochod.
České písně, valčík.
Pochod jenerála Filipoviče — a jiné.

Pište si o nové seznamy. Při objednávce jednoho tuctu recordů hradím expressní výlohy sám.

6tf JOSEPH JIRAN,
1333 W. 18th Street, Chicago, Ill.
(Advertisement.)

Tisíce krajanů,
kteří za svého pobytu v Omaze byli hosty
PRAHA HOTELU
roh 13. a William ul. v Omaze
velice pochvalně o úplném napokojení se vyslovují a hotel Praha všem co nejlépe odporučují. Čisté pokoje a chutná česká jídla a v hostinci vzorná obsluha. 3 tf
JOS. VAŠKO, maj.

Správky jsou naší zvláštností
Rozpočty s ochotou vyhotovíme
John J. Ostronič
plumbařství, zavádění páry a plynu
Dávám též nové pumpy do studní a cisterem a též je spravuji. 37 tf
1414 jižní 13. ul. Omaha, Nebraska.
Telefon Tyler 1299.

Největší česká semenářská firma v Americe

DE GIORGI BROS. COUNCIL BLUFFS, IOWA
dovoluji si oznámiti, že cenníky pro jaro 1914 jsou hotovy k rozeslání.
VEŠKERÉ DRUHY SEMEN
jsou v cenníku důkladně a provdivě popsány v české řeči. Při úpravě cenníku nešetřili jsme ani práce, ani peněz a každý, komu se náš cenník do rukou dostane, sezná, že jest to kniha nejvýše cenná, pro každého, kdo semena kupuje, ať již kupuje za desák, nebo za dollar, nebo za $100.00.
Naše ceny jsou velmi mírné, jakost našich semen přímo vrcholná.
ZDARMA PIVOŇKY, RŮŽE, JIŘINKY,
rovněž jiné nádherné květiny každému, kdo koupí dle nabídky zahradní semena. Mějte na paměti, že závod náš jest ryze český, že zaměstnáváme výhradně jen Čechoslovany, že Vám ochotně i správně posloužíme a že jest taktka povinností každého Čechoslovana, než koupí jinde, aby se přesvědčil o tom, že náš česky závod může posloužiti tak dobře, ne-li lépe, než závody jiné.
Obchodujeme s celým světem, kupujeme semena a rostliny po celém světě a do celého světa semena a rostliny prodáváme. Pošlete nám 4 centy ve známkách a tuto vystřiženou známku a my Vám pošleme balíček velkokvětých vonných karafiátů, mnoho druhů ve směsi, mezi nimi i vyhlášené Klatovské karafiáty v ceně 25c a ještě náš cenník. Píšte česky na adresu:
De Giorgi Bros., 1305 3rd St., Council Bluffs, Iowa

Frank Svoboda
Umělecký závod
POMNIKOVÝ
Největší
sklad pomníků
ve Spojených Státech
1215-25 So. 13th Str.
OMAHA, NEBR.
Phones:
Office: Douglas 1872.
Residence: Douglas 5216.

NEJSTARŠÍ A NEJLEPŠÍ MÍSTO PRO SCHŮZKY JEST
ED. MAURERA RESTAURANT A HOSTINEC.
v čísle 1308 Farnam ulice.
Pravá importovaná piva na čepu, PLZEŇSKÉ z Měšťanského pivovaru v Plzni v Čechách. Hoffbrauových Bavaria piva. Pivo Anheuser-Busch a světoznámá Pabst získali rozsáhlou reputaci.
Kavárna pro dámy nachází se na druhé podlaze.